

Hồi Thứ Tám Mười Lăm

THỦ ĐOẠN CAY ĐỘC

Diệp Mậu Đình buồn bã đáp:

– Trang chủ phu nhân mất sớm, con trai duy nhất chết bất đắc kỳ tử, chỉ sót lại một mình tiểu thư Văn Lan, cũng vừa xảy ra sự biến...

Đình Hạo trầm tư giây lát, ra vẻ đồng tình buồn bã khôn tả nói:

– Trông thế này chỉ mong Dư trang chủ bình an trở về thôi!

Diệp Mậu Đình gật đầu nói:

– Đúng vậy nhưng việc này tiểu đệ chờ để vợ chồng Quan tiền bối biết được, tính tình hai người không sợ hãi gì long trời lở đất đâu!

– Điều này tiểu đệ vẫn biết!

– Chắc tiểu đệ phải ở lại chơi ít lâu chứ?

– Thế thì chưa biết! Phải rồi, tiểu đệ định tới Nhạc dương thành tham thính tung tích của một người bạn.

– Chính là vị Bán Bán Tẩu đã đề cập tối qua chẳng?

– Hừ! Đúng là lão, ngoài ra còn một người bạn tri kỷ là Toàn Tri Tử.

– Sự việc này đêm qua ngu huynh đã truyền lệnh chúng đệ tử đi tìm rồi.

– Tiểu đệ phải đích thân mới yên tâm được.

– Bao giờ đi?

– Đi ngay bây giờ!

– Ngu huynh bảo họ chuẩn bị thuyền bè...

– Không, tiểu đệ đi lục lộ được rồi...

– Thế thì chuẩn bị ngựa cưỡi.

– Cũng chẳng cần, có lẽ bộ hành được rồi.

– Bao giờ trở về trang?

– Có lẽ phải cách một đêm, nhưng chạy suốt đêm về trang cũng chưa biết chừng.

– Dùng sơ cơm trưa rồi hãy đi, thế nào?

– Miễn vậy, bây giờ trời còn sớm, rất tiện lên đường.

– Thế thì ngu huynh tiễn Đình đệ ra trang.

Đình Hạo trở vô phòng vác túi kiếm lên lưng, sau đó cùng Diệp Mậu Đình bước xuống lầu ra trang viện, đi tới cổng viện, Diệp Mậu Đình một lần nữa căn dặn nhắc nhở hẳn phải cố gắng trở về cho sớm.

Đình Hạo từ biệt lên đường, đi xa trang viện, hẳn bèn hỏi thăm người bộ hành hướng đi đến trại Đại Phong lâm, sau đó phi thân chạy đi.

Đi khoảng hai mươi dặm đường thì đến Đại Phong lâm ấy là một nơi cây rừng hoang vắng.

Đình Hạo phi thân chạy vào rừng hơn mười mấy trượng thì thấy xa xa có hai bóng người đang đứng đối lập, một người là Nam thiên thần long Dư Hóa Vũ trang chủ của Tề vân trang còn người kia là một trung niên mặc chiếc áo gấm, chắc y là quái khách mà Diệp Mậu Đình đã nói.

Đình Hạo liền thi triển Di hình thuật, biến thành một thư sinh có gương mặt màu da vàng sau đó nương theo cành cây bóng lá lướt tới gần hai người.

Ngay lúc này thấy gương mặt của Dư Hóa Vũ giận run, nghiêng răng cồm cộp nói:

– Cổ Lương Ngọc, mi chẳng còn nhân tính...

Trung niên áo gấm cười lạnh lùng nói:

– Dư đại trang chủ, mười mấy năm nay Cổ mỗ chưa quên được nỗi căm hận khi xưa mi không ngờ có ngày hôm nay chẳng?

Dư Hóa Vũ biến sắc gầm thét nói:

– Họ Cổ kia, năm xưa vì thương tình đã dung tha mi thế mà mi không biết hối cải!

– Mi hối hận chẳng?

– Quả thật ta đã hối hận, không nên lưu lại mạng sống bọn gian phu dâm tặc như chúng bây.

– Dư đại trang chủ, mi và Chung Tú Văn vốn chẳng xứng đáng, y có thể làm con gái mi, có đúng vậy chẳng?

– Đồ chó!

– Hắc hắc hắc một bông hoa đẹp cắm vào bùn dơ, làm mất vẻ đẹp tự nhiên của nó.

– Mi chẳng phải là con người..

– Dư đại trang chủ, năm xưa Chung Tú Văn gả cho người làm vợ lẽ là bị ép dưới tài thế của người...

– Nói bậy, chính y tự nguyện vậy.

– Nhưng y với ta là đôi bạn xuân xanh.

– Dụ dỗ vợ người mi còn mặt mũi gì mà còn dám nói thế?

Đinh Hạo đã biết được phần nào sự việc, sau khi Dư Hóa Vũ mất vợ, có lẽ con cái còn nhỏ, cần phải có người trông năm săn sóc nên y mới cưới cô gái Chung Tú Văn gì đó mà đối phương đã vừa nói để làm vợ kế.

Trung niên áo gấm cười giọng nham hiểm nói:

– Mi không kham nổi bị cấm sừng chẳng?

Dư Hóa Vũ hai mắt đỏ ngầu, bộ râu hoa râm dựng đứng giận dữ gầm hét:

– Lão phu phải giết mi!

– Dư Hóa Vũ mi chẳng giết nổi ta đâu, bây giờ mới nói lời này thì quá muộn rồi, đứa con gái cưng của mi đang trong tay ta, mi chẳng muốn y chết thảm chứ?

Đinh Hạo giận run, té ra Dư Văn Lan con gái của Tề vân trang chủ đã lọt vào tay gã này, y dùng mạng sống của Dư Văn Lan bắt ép Dư Hóa Vũ có mục đích gì, loại người như thế nên giết đi cho rồi.

Gương mặt Dư Hóa Vũ co rút một hồi, giận run lên nói:

– Mi dám đụng tới con gái ta tờ hào nào đó, lão phu bầm thây mi ra mảnh vụn.

Trung niên áo gấm cười giọng nham hiểm nói:

– Nàng đẹp như tiên nữ, ai trông thấy cũng thương, ta sẽ y pháp sửa trị phế võ công đi, nạp làm vợ lẽ...

– Mi dám?

– Nếu mi không bằng lòng điều kiện của ta, thử xem ta dám làm như thế hay không, thế thì chúng ta hóa ra tình thân như cha vợ con rể rồi.

Dư Hóa Vũ keng, một tiếng vung thanh gươm trong tay giận dữ gầm thét nói:

– Ta cho mi học máu tại chỗ bây giờ! Trung niên áo gấm chẳng có vẻ gì là sợ hãi nói:

– Dư Hóa Vũ cho dù mi giết được ta thật, còn con gái cưng của mi thì sao?

Toàn thân Dư Hóa Vũ run lẩy bẩy, phùng mang trợn mắt nói:

– Cổ Lương Ngọc, mi muốn chiếm lấy cơ nghiệp của lão phu thật sao?

Trung niên áo gấm cười như điên cuồng mà nói:

– Trang chủ độc bá thiên hạ miền nam cũng đã lâu rồi, và luận về hưởng thụ cũng chẳng thiếu thứ gì nữa, cũng nên nhường lại cho người khác hưởng một chút chứ, tài hóa của mi đủ sức cha con mi hưởng dùng, tìm một nơi thanh vắng để an hưởng tuổi già không thú sao?

Dư Hóa Vũ giận quá đến độ phát ra tiếng cười nói:

– Cổ Lương Ngọc, bài toán của mi tính hay thật, chim tu hú chiếm tổ bồ cắc

sao?

– Bây giờ chớ nhiều lời nữa, mi có bằng lòng không thì nói?

Dư Hóa Vũ lòng đau như cắt nói:

– Con gái ta thì sao?

– Chờ lúc mi giải tán số đệ tử rời khỏi trang viện xong, nguyên vẹn phụng hoàn, được chứ?

Đinh Hạo không còn nhin được nữa, lượn mình nhảy vọt vào hiện trường.

Trung niên áo gấm giật mình, xoay người sang găm thét:

– Ai đó?

Đinh Hạo bằng giọng lạnh như tiền nói:

– Người chuyên môn bắt kẻ gian!

– Muốn chết ư?

– Chính mi là người muốn chết!

Dư Hóa Vũ kinh ngạc ngấm nhìn Đinh Hạo y chẳng ngờ khi không lại ở đâu nhảy vọt ra tên Trình Giảo Kim này.

Trung niên áo gấm dữ dằn đưa mắt nhìn Dư Hóa Vũ nói:

– Té ra Dư trang chủ có dẫn thủ hạ tới, tất cả có bao nhiêu người, sao không gọi họ hiện thân tất cả ra đâu đi?

Đinh Hạo tiếp lời nói:

– Tại hạ chỉ là người đi ngang đây, thấy chuyện bất bình mà ra sức thôi!

Trung niên áo gấm bữu môi nói:

– Mi là người thứ mấy?

Đinh Hạo cười khanh khách nói:

– Coi như anh cả đi!

– Báo danh nào?

– Người có xứng đáng chăng?

– Thăng ranh con này, mi muốn chết ư, đại gia sẽ cho mi toại nguyện.

Dứt lời vung kiếm tấn công vào mình Đinh Hạo, trông thế xuất thủ của y, biết công lực của y chẳng phải hạng kém.

Oa! một tiếng ự đau đớn, Trung niên áo gấm loạn choạng thụt người ra sau, trên thân người bị ba vết thương, y bất giác kinh hãi mất hồn, chẳng ngờ tên thư sinh gương mặt da vàng kia trông chẳng ra gì này lại có một thân võ công kinh người như thế.

Dư Hóa Vũ hoảng hốt kêu lên nói:

– Bằng hữu nghĩa khí tương trợ, Dư mỗ rất lấy làm cảm kích, nhưng xin người chớ có giết chết y.

Đinh Hạo lướt mắt nhìn Dư Hóa Vũ một cái, sau đó quay sang Trung niên áo gấm cảm phần nói:

– Hãy nghe đây, tạm thời tha cho người khỏi chết, dùng thiên kim của trang chủ đổi lấy mạng sống người

Ngay lúc này một tiếng cười lạnh lùng chợt vang tới.

Đinh Hạo đảo mắt nhìn về hướng phát ra tiếng cười nói:

– Bọn chó phương trời nào dấu đầu lòi đuôi, không dám ra mặt nhìn người ư?

Hắc, hắc, hắc...

Trong tiếng cười chát chúa đình tại nhức óc, một ông lão gầy ốm mặc áo choàng da, đầu đội một cái nón có vành che gió bên tai, từ trong rừng bước ra, chỉ trong nháy mắt đã tới giữa sân, Trung niên áo gấm liền thừa cơ hội này nhanh tốc nháy lùi sang một bên.

Đinh Hạo nhủ thầm: Mặt ông lão này lạ hoắc, chưa từng bao giờ trông thấy, hẳn bèn lạnh lùng nói:

– Các hạ đến tiếp sức chăng?

– Đúng thế!

– Có danh hiệu chứ?

– Không có!

Đinh Hạo lửa giận bốc cháy, tăng hăng một tiếng nói:

– Tốt lắm, các hạ chuẩn bị phòng vệ nha!

Trong lúc nói chuyện, hắn xoay kiếm một vòng, thân kiếm âm u toát ra hơi lạnh kinh người.

Ông lão mặc áo choàng da cười toe toe nói:

– Tiểu tử, dị hình thuật của mi khá lắm, nhưng không qua mặt được lão phu đâu!

Đinh Hạo cả kinh, ông lão này lại có tài xem ra mình đã dị hình biến đổi, thế thì đối phương chẳng phải hạng vô danh tầm thường rồi, hắn nghĩ thế bèn lạnh lùng nói:

– Các hạ có cặp mắt sắc bén lắm!

Ông lão lại nói tiếp:

– Tiểu tử, mi tên là Toan Tú Tài chứ gì?

Lá bài đã bị lão lật ngửa, Đinh Hạo càng kinh hoàng hơn, mình hoàn toàn chẳng biết chút nào về ông lão này, thế mà y rõ biết mình như trở bàn tay, vậy thì

ông lão này đáng sợ thật.

Hai mắt Dư Hóa Vũ tròn tròn, nhìn chòng chọc vào mặt Đinh Hạo, thần tình xúc động vô cùng.

Đinh Hạo bất giác thu kiếm về thụt lùi ra sau một bước hốt hải nói:

– Các hạ là ai?

Ông lão nhướng cao đôi mày nói:

– Mi chớ hỏi lão phu là ai, tốt nhất mi chớ nên nhúng tay vào vụ này.

Đinh Hạo giải đi dị hình thuật, hồi phục lại bản lai diện mục của mình, trước hết quay sang hướng Tề vân trang chủ Dư Hóa Vũ gật đầu tỏ vẻ xin lỗi, sau đó giương mắt chăm chăm nhìn ông lão lên tiếng nói bằng giọng lạnh lùng:

– Tại hạ cũng khuyên các hạ chớ có xen vào vụ này.

Dư Hóa Vũ kinh ngạc lẫn xúc động, mấy lần miệng mấp máy muốn nói lại thôi.

Ông lão mặc áo choàng da cười hung hiểm nói:

– Toan Tú Tài, mi biết hậu quả hay lý sự thế nào không?

Đinh Hạo bữu môi tăng hắng một tiếng nói:

– Hậu quả thế nào?

– Mi quên thiên kim của Dư trang chủ đang nằm trong tay người ta sao?

Đinh Hạo rùng mình, đây là vấn đề khó xử nhất, ném chuội kỵ đồ vật quý ở xung quanh, bây giờ phải làm sao đây, chẳng thể không cố kỵ tới sự an nguy của Dư Văn Lan? Hắc nghĩ thế cảm phần nói:

– Bỏ ổi, vô sỉ!

Ông lão lên tiếng cười giọng quái gở nói:

– Mi tự phụ hiệp đạo ư? Ở chốn giang hồ chỉ kể mục đích, chớ bất kể thủ đoạn, bỏ ổi là như thế, vô sỉ cũng là như thế, nếu Dư đại trang chủ tự nguyện hy sinh mạng sống của con gái thì mi cứ nêu ra cách đấu.

Đinh Hạo tức thì lửa giận sôi sùng sục, găm hét:

– Người dám làm gì nào?

– Chẳng làm sao cả, chúng ta cứ ỷ lại vào bản lĩnh cá nhân thôi!

– Người cho rằng có thể sống sót rời khỏi nơi đây chăng?

– Ha ha Toan Tú Tài, mi ngạo nghễ quá thế, nói thật với mi, lo lấy tự thân tốt hơn, bằng không mi sẽ hối hận không tin mi cứ thử xem nào?

Dư Hóa Vũ cảm phần vô cùng hoảng hốt nói:

– Đinh thiếu hiệp, lão phu rất cảm kích thịnh tình của người nhưng...

Ông lão đắc ý nói:

– Cốt nhục tình thâm, Toan Tú Tài mi cứ suy nghĩ đi!

Gương mặt Dư Hóa Vũ co rút lia lịa, lên tiếng nói giọng như điên như cuồng:

– Đồ chó, lão phu sẵn sàng hy sinh con gái, phải duy trì võ lâm công chính mới được.

– Người chẳng tiếc chứ?

– Lão phu liều thôi! Không hối hận chứ?

Đinh Hạo giận run muốn điên lên, hấn sức nẩy ra một kế, nhanh như điện xẹt nhảy vồ vào trung niên áo gấm, một cú xuất thủ này ngoài sự tưởng tượng của mọi người, trong tiếng thất thanh hoảng hốt, Đinh Hạo đã bấu chặt lấy cổ tay của trung niên áo gấm.

Ông lão mặc áo choàng da, ra tay chẳng kịp, liên tục lui ra sau ba bước.

Đinh Hạo lạnh lùng nói:

– Dùng thiên kim của Dư trang chủ đổi lấy mạng sống của y.

Trung niên áo gấm mặt mày tái mét, chẳng còn chút máu, cảm phần vô cùng, y dùng cặp mắt cầu van nhìn chăm chăm vào mặt ông lão.

Ông lão mặc áo choàng da lạnh lùng nói:

– Buông hấn ra.

– Không thể được!

– Mi tưởng làm thế này có thể uy hiếp được lão phu chăng, thế thì mi lắm to.

Đinh Hạo ngạc nhiên, ông lão này lại có quỷ kế gì đây, chẳng lẽ y chẳng cần mạng sống Trung niên áo gấm này sao? Hấn nghĩ tới đây lạnh lùng quát:

– Người không thiết mạng sống của y sao?

Trung niên áo gấm bằng cặp mắt thương hại ngấm nhìn ông lão.

Ông lão vẫy tay một cái, Trung niên áo gấm ự nhẹ một tiếng đau đớn, toàn thân đứng thẳng co rút, thanh kiếm trong tay keng! Một tiếng rớt xuống đất, hung dữ gầm rống nói:

– Mi... mi thật độc ác!

Nói xong nghiêng đầu sang một bên tắc thở.

Đinh Hạo bát giác giận run, liền buông tay nhảy chụp vào người ông lão.

Ông lão dùng thân pháp kỳ ảo vô song lượn mình tránh sang một bên.

Cũng đồng thời lúc này, Dư Hóa Vũ cũng ra tay, nhưng bị ông lão lượn thân tránh khỏi như u linh.

Ông lão mặc áo choàng da đã lướt ra xa ngoài năm trượng, lên tiếng nói

giọng hung tợn:

– Dư Hóa Vũ mi dám động thủ lần nữa, lão phu lập tức lấy mạng người ngay.

Đinh Hạo phùng mang trợn mắt nói:

– Lão thất phu người có dám báo danh hiệu ra chăng?

Ông lão cười hắc hắc nói:

– Chúng ta là người quen biết nhau!

Đinh Hạo cả kinh nói:

– Rốt cuộc người là ai?

Ông lão nói:

– Mi từ từ suy nghĩ đi!

Nói xong y quay sang nhìn Dư Hóa Vũ nói:

– Đại trang chủ, điều kiện vẫn không thay đổi, người buông bỏ tề vân trang lui khỏi giang hồ, thế là người sẽ lấy lại được đứa con gái của người! Bóng người thấp thoáng, biến mất như hồn ma bóng quỷ.

Đinh Hạo nhanh như cắt phi thân rượt theo, nhưng rừng cây tịch lặng như tờ chẳng còn thấy bóng dáng ông lão đâu nữa, bỗng hấn lo lắng sự an nguy của Dư Hóa Vũ, nếu đối phương cũng hạ độc thủ đánh lén Dư Hóa Vũ như đã âm toán gã trung niên văn sĩ áo gấm thì nguy, hấn nghĩ thế bèn vội chạy trở về chỗ cũ.

Dư Hóa Vũ vẫn đứng ngẩn ngơ tại đấy như con người gỗ, gặp Đinh Hạo quay trở lại mới hoảng hốt nói:

– Lão phu đã không khám xét ra lão thất phu giết người bằng cách nào?

Đinh Hạo nghe Dư Hóa Vũ nói thế, hấn vội tiến tới xác chết cúi người xuống khám xét một hồi, giật bắn người lên thất thanh kêu lên sợ hãi:

– Vô Ảnh Phi Mang!

Dư Hóa Vũ kinh ngạc nói:

– Vô Ảnh Phi Mang là gì thế?

– Một loại ám khí cực độc!

Hấn vừa nói vừa vân công đặt tay sau ót xác chết vuốt mạnh một cái, xòe lòng bàn tay đưa cho Dư Hóa Vũ xem và nói:

– Chính là vật này đây!

o O o